

บทที่ 5

การเชื่อมโยงความในเรืองเล่าของเด็กไทยในช่วงอายุ 4-7 ปี

ในบทนี้ผู้วิจัยได้รายงานผลการศึกษาคำเชื่อมโยงความในเรืองเล่าของเด็กไทย โดยผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มประชากรทั้งสองกลุ่ม (เด็กครอบครัวปกติและเด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์) จำนวน 30 คน ออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ อายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี ช่วงอายุละ 10 คน เพื่อแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างกันของการใช้การเชื่อมโยงความในแต่ละช่วงอายุของเด็กไทย โดยในส่วนของผลการวิเคราะห์บทนี้จะรายงานใน 2 ประเด็น คือ

1. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละและความแตกต่างของการเชื่อมโยงความของเด็กแต่ละช่วงอายุ
 2. แสดงลักษณะของการเชื่อมโยงความที่เด็กในแต่ละช่วงอายุใช้มากที่สุด
- ผู้วิจัยจะอภิปรายในประเด็นทั้งสองไปพร้อมกันด้วยการนำเสนอตารางพร้อมทั้งแทรกตัวอย่างประกอบ นอกจากนี้เพื่อให้การวิเคราะห์เกิดความชัดเจนจึงได้มีการนำข้อมูลมาทดสอบทางสถิติแบบ ANOVA (ซึ่งค่าทางสถิติที่ได้จะเป็นค่า f ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05) โดยในภาพรวมความแตกต่างในการเชื่อมโยงความแยกตามช่วงอายุไม่พบว่ามีนัยทางสถิติ
- ส่วนการเปรียบเทียบความแตกต่างในแต่ละประเภทการเชื่อมโยงความมีรายละเอียดดังนี้

1. การอ้างถึง

จากตารางที่ 5.1 ในด้านการอ้างถึงของเด็กในช่วงอายุ 4-7 ปี เด็กช่วงอายุ 6-7 ปี จะมีความถี่ของการใช้ในลักษณะดังกล่าวมากที่สุด 248 ครั้ง รองลงมาจึงเป็นเด็กในช่วงอายุ 5-6 ปี มีความถี่ 244 ครั้ง และเด็กช่วงอายุ 4-5 ปี มีลักษณะการใช้น้อยที่สุดเพียง 225 ครั้ง อย่างไรก็ตามเมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การอ้างถึงในสามช่วงอายุมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบทางสถิติแบบ ANOVA พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงในช่วงอายุทั้งสามไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุแสดงให้เห็นว่า เด็กช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การอ้างถึงมากที่สุดอันดับแรกดังนี้ เด็กช่วงอายุ 4-5 ปี พบว่า

มีการใช้บุรุษสรรพนามมากที่สุด (ร้อยละ 35.6) แตกต่างจากเด็กช่วงอายุ 5-6 ปี และ 6-7 ปี ที่มีการใช้สุญญสรรพนามมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ย (ร้อยละ 43.9 และ 38.3 ตามลำดับ)

ตารางที่ 5.1

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการอ้างอิงในเรื่องเล่านิทานและประสบการณ์
แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

การเชื่อมโยงความ ประเภทการอ้างอิง	อายุ 4-5 ปี		อายุ 5-6 ปี		อายุ 6-7 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.การอ้างอิงบุรุษสรรพนาม						
(1.1) การใช้ บุรุษสรรพนาม	80	35.6	61	25.0	62	25.0
(1.2) การใช้คำนามเป็นสรรพนาม						
1.2.1 การใช้คำเรียกญาติ	25	11.1	34	13.9	37	14.9
1.2.2 การใช้ชื่อเฉพาะบุคคล	5	2.2	7	2.9	4	1.6
1.2.3 การใช้คำแสดงมิตรภาพ	1	0.4	2	0.8	2	0.8
1.2.4 การใช้ชื่ออาชีพ	16	7.1	10	4.1	13	5.2
1.2.5 การใช้ชื่อตำแหน่ง	0	0.0	6	2.5	4	1.6
(1.3) การใช้สุญญรูปสรรพนาม	78	34.7	107	43.9	95	38.3
(1.4) การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ						
1.4.1 การใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ด้วยสรรพนาม	0	0.0	2	0.8	2	0.8
รวม	205	91.1	229	93.9	219	88.2
2.การอ้างอิงด้วยการบ่งชี้						
(2.1) การอ้างอิงด้วยการบ่งชี้ตัวแสดง หรือบุคคล	20	8.8	13	5.32	25	10.1
(2.2) การอ้างอิงด้วยการบ่งชี้ สภาพแวดล้อม	0	0.0	2	0.8	4	1.6
รวม	20	8.8	15	5.32	29	10.1
รวมทั้งหมด	225	100	244	100	248	100

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่าโดยรวมเด็กในทุกช่วงอายุ ใช้การใช้สุญญรูปสรรพนามในปริมาณมากกว่าชนิดอื่น ตัวอย่างของการใช้สุญญรูปสรรพนามของเด็กแต่ละช่วงอายุมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 33 “กานัน¹มัน¹บินอยู่ (O) ⁽¹⁾ เห็นนกตัวนี้กินกะ (O) ⁽¹⁾ ก็กินกะบ้าง คนเลี้ยงกะไม่อยู่ (O) ⁽¹⁾ ก็เลยลองทำพอ (O) ⁽¹⁾ บินไปหยิบกะกะก็ติดขา มัน²เลยกะไม่ออก คนเลี้ยงกะก็กลับมาเห็น (O) ⁽²⁾ ก็เลยจับมัน3ตัดขنها (O) ⁽²⁾ ให้ลูกลูกบอกนี่อะไรพอบอกมัน³ คือกา (O) ⁽³⁾ จะกินกะ”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 4 ปี 4 เดือน เรื่องจากเล่านิทาน)

จากตัวอย่าง “(O)” ในทุกตำแหน่งเป็นการใช้สุญญรูปสรรพนามในคำว่า “มัน” ซึ่งในที่นี้เด็กกล่าวถึง กา ตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 34 “ก็วันหนึ่งมีกามองเหยี่ยวเหยี่ยวตัวนั้น มัน¹บินกินลูกกะ (O) ⁽¹⁾ บินแล้ว (O) ⁽¹⁾ ก็กินบินแล้ว (O) ⁽¹⁾ ก็กินแล้วกาที่บินเขา²เห็น (O) ⁽²⁾ ก็ทำบ้าง (O) ⁽²⁾ บินไปจิกกะแต่ (O) ⁽²⁾ ตัดขนกะออกไม่ได้เจ้าของก็กลับมาเห็นบีบก็จับกาดัดปีกหมดแล้วเอาไปให้ลูกลูกถามว่าอะไรพอบอกว่าเป็นกาที่ทำแบบเหยี่ยวมันจะกินกะเรา”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 5 ปี 6 เดือน เรื่องจากเล่านิทาน)

จากตัวอย่าง “(O)” ในทุกตำแหน่งเป็นการใช้สุญญรูปสรรพนามในคำว่า “มัน” และ “เขา” ซึ่งในที่นี้หมายถึง เหยี่ยว กับ กา

ตัวอย่างที่ 35 “ก็วันหนึ่งมีกาเห็นเหยี่ยวบินอยู่มันกินกะ มัน¹ก็จะทำทำบ้างแล้วพอ คนเลี้ยงกะไม่อยู่เลี้ยง (O) ⁽¹⁾ ก็เลยทำ (O) ⁽¹⁾ บินไปจับกะแต่ (O) ⁽¹⁾ ก็ยกกะไม่ไหวมันหนักมากแล้วขนกะก็เกี่ยว (O) ⁽¹⁾ ก็ดึงไม่ออกพอคนเลี้ยงกะเขา²กลับมา (O) ⁽²⁾ ก็เห็น (O) ⁽²⁾ ก็เลยจับ (O) ⁽²⁾ ตัดปีกมันแล้ว (O) ⁽²⁾ ก็ไปให้ลูกเล่นลูกถามมันตัวอะไรพอบอกนี่มันก็เจ้ากาที่มันจะกินกะเหมือนเหยี่ยว”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 6 ปี 4 เดือน เรื่องจากเล่านิทาน)

จากตัวอย่าง “(O)” ในทุกตำแหน่งเป็นการใช้สุญญรูปสรรพนามในคำว่า “มัน” และ “เขา” ซึ่งในที่นี้ “มัน” กล่าวถึง กา และ “เขา” กล่าวถึง คนเลี้ยงกะ

2. การละ

จากตารางที่ 5.2 ในด้านการละ เด็กช่วงอายุ 4-5 ปี จะมีความถี่ของการใช้ในลักษณะดังกล่าวมากที่สุด คือ 134 ครั้ง รองลงมาจึงเป็นเด็กในช่วงอายุ 5-6 ปี มีความถี่ 115 ครั้ง

และเด็กช่วงอายุ 6-7 ปีมีลักษณะการใช้ให้น้อยที่สุดเพียง 79 ครั้ง แต่เมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การละในสามช่วงอายุมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบทางสถิติแบบ ANOVA พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเทการละในช่วงอายุทั้งสามไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุแสดงให้เห็นว่า เด็กช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การละมากที่สุดอันดับแรกในชนิดเดียวกันคือ การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของเด็กช่วงอายุ 4-5 ปี (ร้อยละ 51.5) เด็กช่วงอายุ 5-6 ปี (ร้อยละ 54.8) และเด็กช่วงอายุ 6-7ปี (ร้อยละ 40.5)

ตารางที่ 5.2

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการละในเรื่องเล่านิทานและประสบการณ์
แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

การเชื่อมโยงความ ประเทการละ	อายุ 4-5 ปี		อายุ 5-6 ปี		อายุ 6-7 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
2.1 การละหน่วยนาม						
(2.1.1) การละหน่วยนามใน ตำแหน่งประธาน	69	51.5	63	54.8	32	40.5
(2.1.2) การละหน่วยนามใน ตำแหน่งกรรม	27	20.2	21	18.3	16	20.3
รวม	96	71.7	84	73.1	48	60.8
2.2 การละหน่วยกริยา						
(2.2.1) การละหน่วยกริยาใน ตำแหน่งคำกริยาช่วย	28	20.9	19	16.5	14	17.7
รวม	28	20.9	19	16.5	14	17.7
2.3. การละหน่วยอนุพากย์หรือ ประโยค						
(2.3.1) การละหน่วยอนุพากย์หรือ ประโยค ในบทสนทนาเชิงถาม-ตอบ	10	7.5	12	10.4	17	21.5
รวม	10	7.5	12	10.4	17	21.5
รวมทั้งหมด	134	100	115	100	79	100

จะเห็นได้ว่าเด็กในทุกช่วงอายุใช้การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานในปริมาณมาก ตัวอย่างของการใช้การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของเด็กแต่ละช่วงอายุมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 36 “กา¹บินอยู่๐⁽¹⁾เห็นนกตัวนี้๐⁽¹⁾กินแคะ๐⁽¹⁾กินแคะบ้าง คนเลี้ยงแคะไม่อยู่๐⁽¹⁾ลองทำตามบ้างพอมันบินไปหยิบแคะแคะก็ติดขามัน๐⁽¹⁾แคะไม่ออกคนเลี้ยงแคะก็กลับมาก็เห็นก็เลยจับมันตัดขนเอาให้ลูกลูกบอกนี่อะไรพอบอกมันคือกาจะกินแคะ”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 4 ปี 4 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของข้อความนี้อยู่ที่คำว่า “กา” ซึ่ง “๐” ในห้าตำแหน่งตามตัวอย่างที่ 39 เป็นการละของคำว่า “กา” ซึ่งถูกวางอยู่ในตำแหน่งของประธานในทุกๆ ตำแหน่ง เพื่อกล่าวถึง “กา”

ตัวอย่างที่ 37 “วันหนึ่งกามองเหยี่ยวกินแคะเลยอยากทำตามบ้างพอมันลองทำตามมันก็บินไปติดขนแคะแล้ว เจ้าของ¹เขาก็มาเห็น ๐⁽¹⁾เลยจับมันตัดปีกแล้ว ๐⁽¹⁾ก็เอาไปให้ลูกเล่นลูกถามว่าอะไรตัวอะไรพอบอกนี่คือเจ้ากาที่มันจะกินแคะของเรา”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 5 ปี 10 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของข้อความนี้อยู่ที่คำว่า “เจ้าของ” ซึ่ง “๐” ในสองตำแหน่ง เป็นการละของคำว่า “เจ้าของ” ซึ่งอยู่ในตำแหน่งของประธาน

ตัวอย่างที่ 38 “ก็วันหนึ่งมีกา¹เห็นเหยี่ยว²บินอยู่๐⁽²⁾ กินแคะ๐⁽¹⁾ ก็จะทำทำบ้างแล้วพอดคนเลี้ยงแคะไม่อยู่เลี้ยงมันก็เลยทำ ๐⁽¹⁾ บินไปจับแคะแต่๐⁽¹⁾ ก็ยกแคะไม่ไหวมันหนักมากแล้วขนแคะก็เกี่ยว ๐⁽¹⁾ ก็ดึงไม่ออกพอดคนเลี้ยงแคะ³ กลับมา ๐⁽³⁾ ก็เห็น ๐⁽³⁾ ก็เลยจับตัดปีกมันแล้ว ๐⁽³⁾ ก็ไปให้ลูกเล่นลูกถามมันตัวอะไรพอบอกนี่มันก็เจ้ากาที่มันจะกินแคะเหมือนเหยี่ยว”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 6 ปี 4 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง การละหน่วยนามในตำแหน่งประธานของข้อความนี้อยู่ที่คำว่า “กา” “เหยี่ยว” และ “คนเลี้ยงแคะ” ซึ่ง “๐” ในคำว่า “กา” มีทั้งหมดสามตำแหน่ง คำว่า “เหยี่ยว” มีทั้งหมดหนึ่งตำแหน่ง และคำว่า “คนเลี้ยงแคะ” มีสามตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งของประธานในทุกตำแหน่ง

3. การซ้ำ

จากตารางที่ 5.3 ในด้านการซ้ำ เด็กช่วงอายุ 4-5 ปี จะมีความถี่ของการใช้ในลักษณะดังกล่าวมากที่สุด 244 ครั้ง รองลงมาจึงเป็นเด็กในช่วงอายุ 6-7 ปี มีความถี่ 221 ครั้ง และ

เด็กช่วงอายุ 5-6 ปี มีลักษณะการใช้ให้น้อยที่สุดเพียง 209 ครั้ง เมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การซ้ำในสามช่วงอายุมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบทางสถิติแบบ ANOVA พบว่า ความแตกต่างของการเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำในช่วงอายุทั้งสามไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุจะแสดงให้เห็นว่า เด็กช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การซ้ำรูปทั้งหมดมากที่สุดเป็นอันดับแรกทั้งสามช่วงอายุ โดยช่วงอายุ 4-5 ปี คิดเป็นร้อยละ 32.8 เด็กช่วงอายุ 5-6 ปี ร้อยละ 33.5 และเด็กช่วงอายุ 6-7 ปี ร้อยละ 38.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 5.3

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการซ้ำในเรื่องเล่านิทานและประสบการณ์
แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

การเชื่อมโยงความ ประเภทการซ้ำ	อายุ 4-5 ปี		อายุ 5-6 ปี		อายุ 6-7 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
3.1 การซ้ำรูป						
(3.1.1) การซ้ำรูปทั้งหมด	80	32.8	70	33.5	84	38.0
(3.1.2) การซ้ำบางส่วน	79	32.4	70	33.5	53	24.0
รวม	159	65.2	140	67.0	137	62.0
3.2 การซ้ำโครงสร้าง	62	25.4	55	26.3	62	28.1
รวม	62	25.4	55	26.3	62	28.1
3.3 การซ้ำความหมาย	23	9.4	14	6.7	22	10.0
รวม	23	9.4	14	6.7	22	10.0
รวมทั้งหมด	244	100	209	100	221	100

ตัวอย่างของการซ้ำรูปทั้งหมดของเด็กแต่ละช่วงอายุมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 39 “หนูก็ตื่นอาบน้ำ¹ หนูลุกอาบน้ำ⁽¹⁾ แล้วก็กินข้าวที่²โรงอาหารแล้วก็³เล่น แล้วน้องนิดาก็เอาแป้งมาเข้กัทาที่หน้า แล้วก็⁽³⁾ นั่งข้างนอกวัดที่⁽²⁾ สวนเล่นชิงช้าก็เล่นกันกับเพื่อน แล้วพอถึงเวลากลับตอนเย็นหนูเลยไปเข้าที่นอน”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 4 ปี 2 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง คำว่า “อาบน้ำ ที่ แล้วก็” เป็นคำซ้ำรูปทั้งหมด จะเห็นได้ว่า คำว่า “อาบน้ำ” ทั้งสองคำเป็นคำกริยาช่วยมาขยายกริยาหลัก(ในคำว่า “ตื่น” และ “ลุก”)ของประโยค กล่าวถึงการทำกิจวัตรของผู้พูด คำว่า “ที่” ในทั้งสองคำเป็นคำบุพบทบอกตำแหน่งสถานที่ และคำว่า “แล้วก็” ทั้งสองคำเป็นการเชื่อมประโยคหรือคำสันธานทำหน้าที่เชื่อมเพื่อลำดับเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

ตัวอย่างที่ 40 “ก็ออกมาทำความสะอาดที่ห้องเรียนเพราะครูสั่งให้ช่วยกันทำหนุไปยกเก้าอี้แล้วก็กวาด¹ กวาด⁽¹⁾ ฝูนส่วนคนอื่นเข้กัเช็ดโต๊ะกันแล้วก็พัก แล้วก็ครูเอานมช็อกโกแลตมาให้กิน²แล้วหนูกิน⁽²⁾ ข้าวกลางวันแล้วก็เล่น³ ใน⁴ ห้อง⁵ เครื่องเล่น เล่น⁽³⁾ สีกันเอามาระบายตัวการ์ตูน ไม่ได้ไปไหนก็อยู่ใน⁽⁴⁾ ห้อง⁽⁵⁾ แล้วตอนเย็นก็กิน⁽²⁾ ข้าวไม่มีไรแล้ว”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 5 ปี 7 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง คำว่า “กวาด, กิน, เล่น, ใน, ห้อง” เป็นคำซ้ำรูปทั้งหมด คำซ้ำในคำว่า “กวาด” คำว่า “กิน” และ คำว่า “เล่น” ทั้งสามคำทำหน้าที่เป็นคำกริยาในประโยค ส่วนคำซ้ำในคำว่า “ใน” ทำหน้าที่เป็นคำบุพบทบอกตำแหน่งสถานที่ และคำซ้ำในคำว่า “ห้อง” ทำหน้าที่ในตำแหน่งกรรมกล่าวถึงสถานที่ที่ผู้พูดอยู่

ตัวอย่างที่ 41 “วันนี้¹ หนู² ไปข้างนอกบ้าน³ ซื้อลูกอมมากิน แล้วก็อยู่ข้างนอกบ้าน⁽³⁾ ไปกับเพื่อนก็กลับมาที่โรงเรียน แล้ว วันนี้⁽¹⁾ มีคนมาเลี้ยง ข้าว⁴ ตอนกลางวันก็เลยกิน ข้าว⁽⁴⁾ กับพี่สวยๆเหมือนนางฟ้าแล้วก็พี่เขามาแจกของเล่น หนู⁽²⁾ ได้ดินสอ ก็หนูไปข้างนอกบ้าน⁽³⁾ สนามเล่นกัน แล้วครูเรียกมาเข้านอน”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 6 ปี 4 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง คำว่า “วันนี้ หนู ข้างนอกบ้าน และข้าว” เป็นคำซ้ำรูปทั้งหมด จะเห็นได้ว่า คำว่า “วันนี้” ในทั้งสองคำต่างก็เป็นคำที่ใช้อ้างถึงเวลา (time reference) คำว่า “หนู” ในทั้งสองคำเป็นคำสรรพนามบุรุษที่สามในตำแหน่งประธานอ้างถึงตัวผู้พูด คำว่า “ข้างนอกบ้าน” เป็นคำที่อยู่ในตำแหน่งกรรมกล่าวถึงสถานที่ และคำว่า “ข้าว” ทั้งสองคำเป็นคำที่อยู่ในตำแหน่งกรรมกล่าวถึงอาหาร

4. การเชื่อม

จากตารางที่ 5.4 ในด้านการเชื่อม เด็กช่วงอายุ 6-7 ปี จะมีความถี่ของการใช้ในลักษณะดังกล่าวมากที่สุด 480 ครั้ง รองลงมาจึงเป็นเด็กในช่วงอายุ 5-6 ปี มีความถี่ 445 ครั้ง และเด็กช่วงอายุ 4-5 ปี มีลักษณะการใช้น้อยที่สุดเพียง 440 ครั้ง เมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การเชื่อมในสามช่วงอายุมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบทางสถิติแบบ ANOVA พบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเภทการเชื่อมในช่วงอายุทั้งสามไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุจะแสดงให้เห็นว่า เด็กช่วงอายุ 4-5 ปี และเด็กช่วงอายุ 5-6 ปี มีการใช้การเชื่อมแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูลมากที่สุดเป็นอันดับแรกเหมือนกัน (ร้อยละ 16.1 และ 16.0 ตามลำดับ) ส่วนเด็กช่วงอายุ 6-7 ปี มีการใช้ที่แตกต่างกันไป คือ ใช้การเชื่อมแสดงลำดับเวลาที่ต่อเนื่องกันมากที่สุด (ร้อยละ 15.6)

ตารางที่ 5.4

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการเชื่อมโยงในเรื่องเล่านิทานและประสบการณ์
แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

การเชื่อมโยงความ ประเภทการเชื่อม	อายุ 4-5 ปี		อายุ 5-6 ปี		อายุ 6-7 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
(4.1) การเชื่อมแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูล	71	16.1	71	16.0	65	13.5
(4.2) การเชื่อมแสดงการเปรียบเทียบ	45	10.2	38	8.5	34	7.1
(4.3) การเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบตรงกันข้าม	35	8.0	46	10.3	35	7.3
(4.4) การเชื่อมเพื่อแสดงตัวอย่าง	9	2.1	14	3.2	15	3.1
(4.5) การเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นเหตุ	50	11.4	50	11.2	56	11.7
(4.6) การเชื่อมเพื่อแสดงความเป็นผล	40	9.1	50	11.2	57	11.9
(4.7) การเชื่อมเพื่อแสดงวัตถุประสงค์	19	4.3	18	4.0	20	4.2
(4.8) การเชื่อมแสดงลำดับเวลาและเหตุการณ์	64	14.6	59	13.3	75	15.6
(4.9) การเชื่อมแสดงการเปลี่ยนเรื่องหรือความคิด	64	14.6	52	11.7	73	15.2
(4.10) การเชื่อมแสดงความต่อเนื่องหรือขยายความ	43	9.8	47	10.6	50	10.4
รวมทั้งหมด	440	100	445	100	480	100

จะเห็นได้ว่าเด็กในทุกช่วงอายุใช้การเชื่อมแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูลในปริมาณมาก ตัวอย่างของการเชื่อมแสดงการเพิ่มหรือเสริมข้อมูลของเด็กแต่ละช่วงอายุมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 42 “ก็กาดูตามแบบของเหยี่ยวเห็นกำลังบินจับแกะก็เลยคิดจะทำตามพอคนเลี้ยงแกะไข่มะไม่อยู่มันก็บินและ¹ไปหาแกะแต่มันดันขาติดกับแกะก็เลยเอาไม่ออกโดนคนนี่จับและ²เขาก็ตัดแขนมันที่เป็นขนยาวๆออกแล้วก็เอาไปให้ลูกเล่นลูกก็อะไรเนี่ยพอก็กามันจะกินแกะเรา”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 4 ปี 8 เดือน เรื่องเล่านิทาน)

จากตัวอย่าง ในคำว่า “และ” ทั้งสองแห่งเป็นการเชื่อมเพื่อเพิ่มข้อมูลโดยในตำแหน่งแรกเป็นการเพิ่มข้อมูลใน “ไปหาแกะ” ให้กับประโยค “มันก็บิน” และอีกตำแหน่งคือ “เขาก็ตัดแขนมัน” เพิ่มข้อมูลให้กับประโยค “คนนี่จับ”

ตัวอย่างที่ 43 “ก็กามันบินมองดูเหยี่ยว และ¹มันบินวนๆอยู่มันดูอยู่เห็นเหยี่ยวบินไปจับแกะได้มันเลยอยากทำบ้างพอดีคนเลี้ยงแกะเขาก็ไม่อยู่มันเลยแอบบินไปจับแกะแต่แกะหนีกรากยกไม่ไหวแล้วเขาก็พันกับชนติดหนีเลยโดนจับได้เลยถูกจับไปให้ลูกดูลูกถามว่าพ่ออะไรเขาบอกว่านี่ก็กาแอบมาจับแกะกินและ²มันไง”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 5 ปี 9 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง คำว่า “และ” เป็นการใช้คำเชื่อมเพื่อเพิ่มหรือเสริมข้อมูล จะสังเกตได้ว่าการให้ข้อมูลของเด็กที่กำลังเล่าเรื่องคือ “มันบินวนๆอยู่” เพิ่มข้อมูลให้กับ “กาบินมองดูเหยี่ยว” และใน “มันไง” ก็เป็นการเพิ่มข้อมูลกับประโยค “กาแอบมาจับแกะกิน”

ตัวอย่างที่ 44 “วันหนึ่งเจ้าชื่อไรนี่ กามันไปหยิกหยิกแกะกามันดูว่ามันทำได้เพราะเห็นเจ้าเหยี่ยวทำวันต่อมาเจ้าของก็ไม่อยู่กามันจึงบินไปทำแกะ และ¹จับแกะกินแต่มันติดขา และ²พันกับแกะ และ³เอาไม่ออกเจ้าของมาเลยจับมันตัดๆหางบินไม่ได้เลยเอาไปให้ลูกเล่นลูกก็ถามอะไรอะเนี่ยพ่อบอกเจ้ากาจะกินแกะนะลูก”

(เด็กที่เติบโตในสถานสงเคราะห์ 6 ปี 6 เดือน เรื่องเล่าจากนิทาน)

จากตัวอย่าง มีการเชื่อมเพิ่มหรือเสริมข้อมูลในคำว่า “และ” ทั้งหมดสามตำแหน่งโดยในตำแหน่งแรก คือ “จับแกะกิน” เพิ่มข้อมูลให้กับ “กามันจึงบินไปทำแกะ” ตำแหน่งที่สองคือ “พันกับแกะ” เพิ่มข้อมูลให้กับ “มันติดขา” และตำแหน่งสุดท้าย คือ “เอาไม่ออก” เพิ่มข้อมูลให้กับ “พันกับแกะ”

5. การเชื่อมโยงคำศัพท์

จากตารางที่ 5.5 ในด้านการเชื่อมโยงคำศัพท์ของเด็กช่วงอายุ 6-7 ปี จะมีความถี่ของการใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์มากที่สุด 39 ครั้ง รองลงมาจึงเป็นเด็กในช่วงอายุ 5-6 ปี มีความถี่ 37 ครั้ง และเด็กช่วงอายุ 4-5 ปี มีลักษณะการใช้ที่น้อยที่สุดเพียง 33 ครั้ง เมื่อนำจำนวนความถี่ของเด็กที่ใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์ในสามช่วงอายุมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้วยการทดสอบทางสถิติแบบANOVAพบว่า ด้านความแตกต่างการเชื่อมโยงความประเภทการเชื่อมโยงคำศัพท์ในช่วงอายุทั้งสามไม่มีความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ

เมื่อนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาเปรียบเทียบระหว่างช่วงอายุจะพบว่า เด็กช่วงอายุ 4-5 ปี 5-6 ปี และ 6-7 ปี มีค่าเฉลี่ยของการใช้การเชื่อมโยงคำศัพท์มากที่สุดอันดับแรกอยู่ในชนิดเดียวกันทั้งสามช่วงอายุ กล่าวคือ เด็กใช้การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง -ทั่วไปมากที่สุดคิดเป็นค่าเฉลี่ยตามแต่ละช่วงอายุของเด็ก ร้อยละ 39.4 ร้อยละ 54.1 และร้อยละ 48.7 ตามลำดับ

ตารางที่ 5.5

แสดงผลความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของการเชื่อมโยงคำศัพท์ในเรื่องเล่านิทานและประสบการณ์แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

การเชื่อมโยงความ ประเภทการเชื่อมโยงคำศัพท์	อายุ 4-5 ปี		อายุ 5-6 ปี		อายุ 6-7 ปี	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
5.1 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกัน แบบคำเฉพาะเจาะจง-ทั่วไป	13	39.4	20	54.1	19	48.7
5.2 การใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกัน แบบคำ แสดงองค์ประกอบย่อย-ทั้งหมด	10	30.3	9	24.3	8	20.5
5.3 การใช้คำตรงกันข้าม	10	30.3	8	21.6	12	30.8
รวมทั้งหมด	33	100	37	100.0	39	100

จะเห็นได้ว่าเด็กในทุกช่วงอายุใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง -
ทั่วไปในปริมาณมากที่สุด ตัวอย่างของการใช้คำที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกันแบบคำเฉพาะเจาะจง -
ทั่วไปของเด็กแต่ละช่วงอายุมีดังนี้

ตัวอย่างที่ 45 “ก็หนูไปที่บ้านออกมาจากเตียงก็ตื่นแล้วไปอาบน้ำแล้วไปกินข้าวเลย
แล้วกินไข่มีไข่สามสีห้าหกอันแต่หนูกินหนึ่งอัน แล้วหนูก็อ่าน หนังสือ¹ที่เยอะๆใหญ่โตมากเลยด้วย
หนูอ่านหนังสือการ์ตูน⁽¹⁾กับหนังสือพิมพ์⁽²⁾ของแม่ได้หมดแล้วก็ไปหาแม่พาแม่ไปเที่ยวนอกบ้านก็ไป
เดินห้างด้วยก็ซื้อเสื้อก็กลับมาบ้านก็อาบน้ำก็ไปนอนหมดแล้วค่ะ”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 4 ปี 6 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กใช้คำศัพท์ว่า “หนังสือ” เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำทั่วไปเนื่องจากให้ความหมายโดยทั่วไปไม่ระบุเจาะจงว่าเป็นหนังสือประเภทใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำศัพท์ว่า “หนังสือการ์ตูน” และ “หนังสือพิมพ์” เป็นคำเฉพาะเพราะระบุเจาะจงว่าคุณลักษณะของวัตถุนั้นๆ เป็นชนิดของหนังสือที่ต่างกัน

ตัวอย่างที่ 46 “ไปกับย่าตื่นมาไปทำบุญก็ไปตักบาตรเอาดอกไม้¹ไปวางให้พระมีดอกเข็ม⁽¹⁾กับบัว⁽²⁾แล้วก็ไปเล่นที่สนามเด็กเล่นที่โรงเรียนที่มีม้าหมุนก็เลยขึ้นไปกระโดด แล้วก็ไปที่แม่น้ำก็มีเรือมาปัดๆ เค้าจะมาขายน้ำชาก็เลยให้ขายขอตั้งชื่อน้ำชากินแล้วก็ไปไหว้หลวงปู่หลวงปู่ก็ให้ขนมมากินขนมกล้วยสีชมพูแล้วก็กลับบ้านก็ไปดูการ์ตูนแล้วหนูก็ไม่รู้ทำอะไรก็นั่งเฉยๆแล้วก็ไม่รู้ก็นอนหลับแล้วก็ตื่นวันพรุ่งนี้”

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 5 ปี 5 เดือน เรื่องเล่าจากประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กใช้คำศัพท์ “ดอกไม้” เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำทั่วไปเนื่องจากให้ความหมายโดยทั่วไปไม่ระบุเจาะจงว่าเป็นดอกไม้ประเภทใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำศัพท์ว่า “ดอกเข็ม” และ “บัว” (ในที่นี้น่าจะหมายถึงดอกบัว) เป็นคำเฉพาะเพราะระบุเจาะจงว่าชนิดของดอกไม้ นั้นๆ

ตัวอย่างที่ 47 “ตื่นมาล้างหน้าแล้วก็ไปวิ่ง¹แข่งกันก็หนูไปวิ่งด้วย นัทก็ไปแต่เขาอยู่อีกฝั่งแล้วก็แข่งกันแข่งวิ่งเปรี๊ยะ⁽¹⁾ เอาผ้ามาตีกัน แต่ตอนวิ่งมีนัทล้มไปเตะคน ตลกอะ แล้ววันนี้หนูก็ไปเที่ยวสวนสนุกมี เครื่องเล่น²อะมีชิงช้ากลม⁽¹⁾ นะแล้วก็ตอนขึ้นสูงมากเกือบร้องให้แล้วเสริจก็ไปนั่งม้าหมุน⁽²⁾ แต่หนูขึ้นที่เป็นจานบิน⁽³⁾ แล้วก็แม่ก็พาไปกินข้าวแล้วก็นั่งรถกลับบ้าน

(เด็กครอบครัวปกติ อายุ 6 ปี 2 เดือน เรื่องเล่าประสบการณ์)

จากตัวอย่าง เด็กใช้คำศัพท์ คือ “วิ่ง” เป็นคำศัพท์ที่เป็นคำทั่วไปเนื่องจากให้ความหมายโดยทั่วไปไม่ระบุเจาะจงว่าเป็นการวิ่งแบบใด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางความหมายเชื่อมโยงกับคำศัพท์ว่า “วิ่งเปรี๊ยะ” เป็นคำเฉพาะเพราะระบุเจาะจง นอกจากนี้ยังมีกลุ่มคำศัพท์อีกคือ “เครื่องเล่น” ซึ่งให้ความหมายโดยทั่วไป เชื่อมโยงกับคำศัพท์ที่เป็นคำเฉพาะ ในคำว่า “ชิงช้ากลม” “ม้าหมุน” และ “จานบิน”

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

กล่าวโดยสรุปผลจากการวิจัยประเด็นการเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าของเด็กไทยช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี ทั้งในภาพรวม และแยกย่อยทั้ง 5 ประเภท พบว่า ช่วงอายุของเด็กที่

แตกต่างกัน ตั้งแต่ 4 ปี จนถึง 7 ปี มีแนวโน้มของจำนวนคำที่ใช้เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้นแต่ไม่ส่งผลทำให้การใช้การเชื่อมโยงความแตกต่างกัน แม้จะมีอายุอยู่ในระดับใดของช่วงอายุ 4-7 ปี ปริมาณการใช้การเชื่อมโยงความจะไม่แตกต่างกัน

จากข้อสรุปข้างต้นที่พบว่าอายุไม่มีผลต่อความแตกต่างในการใช้การเชื่อมโยงความของเด็กในช่วงอายุ 4-7 ปี จะพบว่า จำนวนผลรวมของการเชื่อมโยงความที่ใช้ในการเล่าเรื่องในตารางที่ 5.6 ไม่ได้มีปริมาณแตกต่างกันมากนัก โดยเด็กอายุ 4-5 ปี ใช้ 1,076 ครั้ง (ร้อยละ 33.9) เด็กอายุ 5-6 ปี ใช้ 1,030 ครั้ง (ร้อยละ 32.5) และเด็กอายุ 6-7 ปี ใช้ 1,067 ครั้ง (ร้อยละ 33.6) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากตัวเลขดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า เด็กในทุกช่วงอายุมีปริมาณของความถี่ในการใช้การเชื่อมโยงความประมาณ 1,000 ครั้ง หรือร้อยละ 30 ของผลรวมจำนวนคำเชื่อมโยงความในทุกช่วงอายุ ซึ่งเป็นค่าที่สอดคล้องและไม่มี ความแตกต่างกันดังที่ได้จากการทดสอบทางสถิติ

ตารางที่ 5.6

แสดงผลจำนวนคำ(ความถี่)

ที่เป็นการใช้การเชื่อมโยงความในเรื่องเล่า แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

ช่วงอายุ	จำนวนคำ(ความถี่)ที่เป็นการใช้การเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าแยกตามประเภท						(ร้อยละ)
	การอ้างถึง(ครั้ง)	การละ (ครั้ง)	การซ้ำ (ครั้ง)	การเชื่อม (ครั้ง)	การเชื่อมโยง คำศัพท์ (ครั้ง)	ผลรวมทั้ง 5 ประเภท (ครั้ง)	
4-5	225	134	244	440	33	1,076	33.9
5-6	224	115	209	445	37	1,030	32.5
6-7	248	79	221	480	39	1,067	33.6
รวม (ทุกช่วงอายุ)						3,173	100

อาจกล่าวได้ว่า ลักษณะการเชื่อมโยงความของเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 4-7 ปี ยังไม่มีการนำคำหรือรูปภาษาของการเชื่อมโยงความ (cohesive marker) ที่แสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนและหลากหลายมากพอทั้งในด้านการใช้คำและปริมาณของการใช้คำ จนทำให้เกิดความแตกต่างกันระหว่างช่วงอายุ ถึงแม้ในงานวิจัยครั้งนี้จะไม่ได้ศึกษาถึงพัฒนาการในด้านปริมาณคำหรือรูปภาษาที่เด็กใช้ อย่างไรก็ตาม จากการนับจำนวนคำทั้งหมดของเด็กในแต่ละช่วงอายุในตารางที่ 5.7

ชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของจำนวนคำทั้งหมด โดยจำนวนของคำทั้งหมดของเด็กช่วงอายุ 4-5 ปี คือ 1,329 คำ เด็ก 5-6 ปี 1,536 คำ และเด็ก 6-7 ปี 1,506 คำ

ตารางที่ 5.7
แสดงจำนวนคำทั้งหมดจากเรื่องเล่าของเด็ก
แยกตามช่วงอายุ 4-5 5-6 และ 6-7 ปี

ช่วงอายุ	จำนวนคำทั้งหมด ของเด็กครอบครัว ปกติ (คำ)	จำนวนคำทั้งหมด ของเด็กที่เติบโตใน สถานสงเคราะห์ (คำ)	จำนวนคำทั้งหมด (คำ)	ร้อยละ
4-5	678	651	1,329	30.4
5-6	763	773	1,536	35.1
6-7	773	733	1,506	34.5
รวม (ทั้งสองกลุ่ม)			4371	100

มีรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของจำนวนคำและการวัดค่าเฉลี่ยการเพิ่มขึ้นของคำที่ใช้เป็นการเชื่อมโยงของเด็ก อาทิ วอลเตอร์และเจนเซน (Walter and Jensen, 1985) ซึ่งกล่าวในรายงานการวิจัยเกี่ยวกับปริมาณการเพิ่มขึ้นของคำที่ใช้เป็นการเชื่อมโยงความระหว่างเด็กอายุ 3 ปี เปรียบเทียบกับเด็กอายุ 6 ปี ที่ให้เล่าเรื่องนิทานว่า เด็กจะมีพัฒนาการทางด้านคำเพิ่มขึ้นไปตามอายุที่มากขึ้นโดยเฉพาะกลุ่มของคำหลัก (main word) เช่น คำนาม (noun) กับคำกริยา (verb) ที่มีเป็นปริมาณส่วนใหญ่ในเรื่องเล่า แต่ในคำที่ถูกแยกเป็นคำที่แสดงหน้าที่ (function word) เช่น คำบุพบท (preposition) คำสันธาน (conjunction) รวมไปถึงคำที่เป็นกลไกการเชื่อมโยงความ (cohesive devices) กลับมีปริมาณที่ไม่แตกต่างกันระหว่างเด็กช่วงอายุ 3-4 ปี กับเด็กช่วงอายุ 5-6 ปี และจำนวนคำแสดงหน้าที่และคำเชื่อมโยงความยังคงมีจำนวนไม่มากไปกว่าเดิมเมื่อคำนวณจากค่าความยาวของถ้อยคำ (mean length of utterance) ในหนึ่งข้อความซึ่งคิดเป็นร้อยละ 37.3 ในเด็กอายุ 3-4 ปี และร้อยละ 38.1 ในเด็กอายุ 5-6 ปี สอดคล้องกับที่ ฮอฟ กินส์เบิร์ก (Hoff-Ginsberg, 1997) กล่าวถึงลำดับพัฒนาการของคำในเด็กช่วง 4-7 ปี ว่า คำที่เด็กใช้ในการสร้างประโยคโดยส่วนใหญ่จะเป็นคำเนื้อหา (content word) ส่วนคำแสดงหน้าที่ (function word) เช่น คำบุพบท คำสันธาน คำกริยาช่วย รวมถึงคำที่ใช้เป็นการละ การซ้ำ การเชื่อมโยงคำศัพท์จะปรากฏไม่ชัดเจนและไม่มากเท่า จนกว่าจะถึงในตอนปลายของช่วงอายุ 6-7 ปี

เด็กจึงจะมีความสามารถในการผูกประโยคได้สมบูรณ์ด้วยการใช้คำแสดงหน้าที่มากขึ้นและเห็นได้ชัดเจนมากขึ้นว่ากลุ่มคำดังกล่าวจะมีปริมาณการใช้มากขึ้นตามอายุไปด้วย อย่างไรก็ตามงานวิจัยด้านการเชื่อมโยงความในภาษาไทยของปิยานาถ แสงศักดิ์ (2536) ที่ศึกษาในเด็กอายุ 7-9 ปีพบผลที่แตกต่างว่า การเชื่อมโยงความจะมีการพัฒนาของปริมาณการใช้เพิ่มขึ้นไปตามอายุ แต่ผู้วิจัยเห็นว่าในการศึกษาครั้งนั้นของปิยานาถเป็นการศึกษาการเชื่อมโยงความในภาษาเขียนและศึกษาในเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 7-9 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยที่จะมีพัฒนาการของการใช้คำที่ชัดเจนและถูกต้องด้านหน้าที่ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าผลการศึกษาดังกล่าวว่าการเชื่อมโยงความอาจจะมีการพัฒนาการที่เพิ่มขึ้นตามอายุที่มากขึ้น